

Nar eller saa vil være ligesaa gunstigt i denne Henseende som nu. Hvad vore egne indre politiske Forhold angaae, saa har den ærede Finansminister sagt med megen Styrke og Kraft, at, naar Rigsdagen gaar ind paa denne Sag, kan man være overbevist om, at Regjeringen, saalænge den har den absolute Magt i Holsteen, ogsaa vil bruge den for at gennemføre den der; altsaa, saalænge Regjeringen har den absolute Magt i Holsteen, vil den bruge den for at gennemføre Sagen. I disse Omtrænger kan jeg ikke finde uden en eneste Ting, hvoraf der skulde kunne udledes en Grund for, at det nu skulde være det beleiligste Dieblif, og at det ikke skulde kunne blive ligesaa beleiligt senere som nu; det er nemlig disse Ord: „saalænge Hs. Majestæt har absolut Magt i Holsteen.“ Den høitærede Finansminister forudsætter altsaa, at Hs. Majestæt ikke længe vil beholde den absolute Magt i Holsteen; dette er ogsaa sagt i Kundgjørelsen af 28de Januar d. A., og det er altsaa Noget, som vi maae ansee for rigtigt; men det derimod, som jeg troer Rigsdagen vil ansee sig for berettiget til at betragte som givet, det er, at Hertugdømmerne ikke ville faae en lovgivende Magt, forinden vi faae et Fællesorgan for hele Monarchiet, og, da vi kun have fordret Sagen udsat, indtil vi have faaet dette Fællesorgan, saa fordre vi heller ikke Sagen udsat længere end i den Tid, i hvilken Hs. Majestæt vedbliver at beholde den absolute Magt i Holsteen, og altsaa Forholdene i denne Henseende ville blive de samme, som de nu ere. Vilde vi give den Tanke frit Rum, som finder Nærning ved den ærede Finansministers Udtryk, nemlig at det vilde være muligt, at Hertug-

dømmernes Stænder kunne faae en lovgivende Magt, inden vi have en fælles Forsamling, saa maatte vi næsten ligesaa gjerne — om jeg tør sige det — opgive de nærværende Forhold; thi da vilde naturligtvis 3 lovgivende Forsamlinger i det samme Monarchie, uden noget med fornøden Magt udfyret Middel til at sammenbinde disse forskjellige Landsdele, uundgaelig fore til total Oplosning af det hele Monarchie. Vi kunne imidlertid ikke forudsætte, at Regjeringen skulde lede os frem paa en saadan Vej, og den Grund, som der mulig kunde ligge i Finansministerens anførte Omtrænger, troer jeg mig fuldt berettiget til at antage ikke ere tilstede. Disse ere virkelig, ved at have fulgt, hvad de ærede Ministre have sagt, de eneste Momenter, som jeg har kunnet finde, der skulde gjælde som Grund til, at Diebliffet nu er beleiligere, end det senere vilde blive, og jeg haaber, at det er lykkedes mig klart at bevise for den ærede Forsamling, at disse Grunde virkelig ingenlunde ere tilstrækkelige, at, dersom Diebliffet nu er gunstigt, saa er der netop efter Ministeriets egne Udtalelser al mulig Anledning til at antage, at det ogsaa paa et senere Stadium vil være ligesaa gunstigt som nu. Under saadanne Forhold er der dog ingen Anledning for os til at gaae ind paa en Sag, om hvilken Ministeriet selv og samtlige Medlemmer, som her i Thinget have udtalt sig, have erkjendt, medfører Vanffeligheder og Forviklinger, naar der ikke kan anføres overveieende Grunde for, at vi nu netop bør tage den og ikke udsætte den; derfor skal jeg anbefale det ærede Thing at slutte sig til Udvalgets Majoritet, som ikke modsætter sig Sagen, men kun modsætter sig Tidspunktet.